

(Vervolg van blz. 1)

beweert men kerncentrales nodig te hebben. (We hebben geen uranium en moeten die kopen; als we elektriciteit tekort hebben, kunnen we die dan ook niet kopen? Veeleer dan kerncentrales te moeten bouwen).

Maar hoe ook kerncentrales pp de Noordzee betekenen een vernietiging van onze visbroedplaatsen. Nochtans verschijnt eerstdaags een wet waarbij het verboden wordt binnen onze 12 mijlzone te vissen, ten einde de visstapel te beschermen, hoewel men dus overweegt miljarden liters kernwater in de Noordzee te pompen, waardoor binnen die 12 mijl zelfs geen worm zal kunnen in leven blijven. Dat is erger dan chinezij!

GASOIL

De EEG zou, mede dank zij minister Lavens' pleidooi, toelaten dat er een ristourne gegeven wordt tot einde '75.

Maar gisteren zei de Sjah van Perzië mij dat hij in oktober de prijs wil verhoogd zien met 30 à 40 %. Hij heeft het ook tegen u gezegd, als uw TV-toestel aan stond. Hij heeft het tegen de Rederscentrale gezegd en tegen de minister. Maar bij ons? Géén reactie. Wij willen ook dit prikje als acupunctuur verwerken, omdat nog niet is uitgemaakt wie er nu beter naar de minister zou gaan met het klachten- en eisenboek, P. Vandenberghe of A. Wittewrongel!

ZEEBRUGGE

Op de doop van de « Terra Nova » sprak schepen Raes, als peter, enkele woorden van bewondering en aanmoediging voor werf, eigenaars en bemanning. Ik antwoordde dat « peter-zijn » geen eretitel is, geen beloning voor bewezen diensten, maar een opnemen van verantwoordelijkheid. Ik zei hem dat hij pas onze dank en ons applaus zal krijgen als hij het lint zal doorknippen van de schuilhavensluis.

Daar kwam geen reactie op. Slechts enkele boze gezichten. Sindsdien heeft schepen Raes gezegd, dat zijn burgemeester vooralsnog bereid is met enkele reders te spreken (merci!), maar hij liet verstaan dat ene J. Deroose daarbij beter niet zou aanwezig zijn.

Dat is geen « stek » tegen mij, vrienden, maar een duw voor de Oostkust, die men met een kluitje in het riet wil sturen; men is er zelfs toe in staat u te doen geloven dat u uw levenseinde zult kunnen slijten op... luxueuze yachten.

ONGEVALLENKAS

Met een pensioenregeling voor vissers vanaf 60 jaar, waar omzeggens niemand kan van genieten, maar waarvoor iedereen moet bijdragen, wordt er bewezen dat tepas en te onpas de sociale snaar bespelen soms kan leiden tot een (gevaarlijk) spel zonder grenzen. Sinds de gemeenschappelijke kas voor de zeevisserij opgenomen werd in de FAO, zitten we helemaal goed!

Het bijdragesysteem moet herzien worden, natuurlijk, en de syndikaten doen ernstige voorstellen in verband met de uitbetalingsbasis voor ongevallen Dank u.

Wij zullen natuurlijk protesteren. We zullen natuurlijk betalen. We zullen natuurlijk schreien. We zullen een zachte dood sterven. Omdat we lamzakken zijn, omdat ik en gij het goed menen, omdat Wittewrongel er niets zal aan doen.

Omdat het misschien onze tijd zal meegaan.

Danken wij intussen de chinezen voor de acupunctuur, die ons niet moet genezen maar ons een zachte dood moet laten sterven.

JEF DEROOSE

NEDERLAND ZWEMT IN DE HARING

(Vervolg van blz. 1)

sten niet verder verminderd moeten worden om de visstand sneller te doen stijgen. Het is een kwestie van beleid in welk tempo je dit wil bereiken.

Het Nederlandse bedrijfsleven vindt dat zowel het inkrimpen als het later weer uitbreiden van de vangsten geleidelijk moet gaan om de winstgevendheid van de bedrijven niet te veel aan te tasten.

De bedenkingen van de biologen hebben vooral betrekking op haring en platvis (tong en schol) en in mindere mate op rondvis, zoals kabejauw, schelvis, wijting en koolvis. Van die laatste categorie mogen wij een vrij groot kwantum vissen, zodat dit een goede uitwijkmogelijkheid is als het haringkwantum opgevoerd is.

— Hoe ziet u de toekomst voor onze haringvisserij?

Dr. Kranenburg: « Dat wij de

haring goed kwijt blijven raken. Nederland is langzamerhand het enige land dat het produkt gezoutte haring op de markt brengt. Engeland en West-Duitsland doen dit niet meer of weinig. Wij zijn de enigen die zo'n tien jaar geleden bij de overschakeling van loggers op trawlers — dus van drijfnet- op sleepnetvisserij — de kennis van het kaken en de mate van zouten op het nieuwe scheepstype en de nieuwe vangstmethode hebben overgebracht. Wij zijn de enigen in de wereld die dit doen. De Engelsen en de West-Duitsers hebben die kennis laten schieten.

Op dit punt maken wij ons dus geen zorgen. De grote kunst is het om voldoende haring te vangen en dat schijnen we goed te verstaan. Wij en de Schotten zijn dan ook de enigen die het hele toegestane kwantum hebben voorgevist.

Tot daar deze zeer belangrijke zienswijze van een zeer bekwaam visserij-deskundige.

DE GARNAALVISSERIJ TE OOSTENDE

Vorige week zaterdag was de garnaal te Oostende opnieuw zeer duur en nochtans was de kwaliteit, wat grootte betreft, ver van deze van andere jaren.

Bestendig koud weer, het omwoelen door grote treilers en van het plankton, enz... zijn allemaal factoren welke volgens de vissers die aanvoer beïnvloeden.

De prijzen gingen zelfs tot 156 fr per kg en sedert de handelaars in Zeebrugge er de zaterdag geen mijn meer op nahouden, stelt men vast dat de Zeebrugse garnaalvisser de zaterdag ook te Oostende markten.

De tijden zijn er immers niet naar om, wanneer er een frankje te verdienen valt, niet in zee te gaan. Er zijn immers al dagen genoeg dat men in zee niet kan gaan en de vangsten zijn zo schaars, dat het verliezen van een dag om in zee te gaan, kostelijk is.

Wat ook een uitstekende verbetering daarstelt is het feit dat het stadsbestuur eindelijk begrepen

heeft dat de officiële verkoop van garnaal in de vismijn moet geschieden.

Jaren hebben we er op geklopt tot men begreep.

Het is hier geen zaak van folklore. Het mag niet meer dat men naar toestanden terugkomt om te zien dat een paar handelaars alles opkopen om dan anderen te benadelen.

Nu hebben alle handelaars in de vismijn de gelegenheid een ben te kopen en worden er soms prijzen gegeven welke men anders nooit zou kennen.

Direkteur Ghys en schepen Dumarey hebben dit sedert een jaar begrepen. Ze hebben ook begrepen dat de garnaalvisserij geen vijfdaagse week mag worden en dat de verkoop op zaterdagmorgen een uitstekende zaak is.

Dit strekt hen ter ere op het ogenblik dat mensen voor de folklore en uit politieke redenen, menen tot de vroegere mistoestanden te moeten terugkeren. P.V.

ZAL IJSLAND TOCH VISSERIJGRENSEN UITBREIDEN ?

Volgens berichten uit Reykjavik is IJsland toch van plan om zijn visserijgrens later in dit jaar uit te breiden tot 200 zeemijlen, zo is vorige week vernomen in kringen van het nationale politieke comité.

De onthulling kwam nadat de commissie voor de visserijgrenzen in Reykjavik bijeen was gekomen om te worden ingelicht over een recente wet van de zeeconferentie van Genève. Na de bijeenkomst zei premier Geir Hallgrímsson dat IJsland zijn positie nauwkeurig zal bestuderen alvorens een datum vast te stellen voor de uitbreiding van de visserijgrenzen.

In september 1972 heeft IJsland al eerder zijn visserijgrenzen uitgebreid van 12 tot 50 mijl. Daar kwamen toen meningsverschillen met verscheidene landen uit voort, vooral met Groot-Brittannië en West-Duitsland.

Daaruit spruit voort dat onze re-

gering zeker zeer waakzaam zal moeten zijn om te bekomen dat onze 20-tal schepen er verder in bepaalde gebieden zouden mogen blijven vissen.

Het is immers op 13 november 1975 dat dit bilateraal akkoord voor 19 vaartuigen eindigt, waarvan er nog amper 12 in de vaart op IJsland zijn.

Zal onze regering, vertegenwoordigd door een ambtenaar van Buitenlandse Zaken en onze ambtenaren van Landbouw bekomen dat dit getal behouden blijve of ons een kwantum toebedeeld worden op basis van wat we in de laatste drie jaren aanvoerden?

Afwachten is de boodschap en waakzaam blijven, daar de belangen van onze IJslandvisserij gepaard gaan met die van de rest van de vloot.

P. Vandenberghe

DE OESTERTEELT OP DE NORMANDISCHE KUST

Niettegenstaande het groot scepticisme die er heerste in 1971 op de Normandische kust na de katasastrofale sterfte van de oesters in 1971, tekenden zich de resultaten voor dit jaar toch gunstig af dank zij de totale en niet-aflatende vastberadenheid van de oesterkwekers die zich in een belangengroep verenigd hadden.

VIJFTIG MILJOEN OESTERS !

Men noemt 1975 een mager jaar waarin slechts 32 duizend kilogram holle oesters mechanisch losgemaakt en gekapteerd konden worden. Er wordt nochtans op een totaal van 50 duizend kgr gehoopt, hetgeen

nagenoeg vijftig miljoen oesters zou vertegenwoordigen. Deze oesters komen voort van een 260.000 kalkplaten die vorig jaar onder water gezet werden. Deze oesters zullen overgebracht worden naar verwaterplaatsen in Normandië. Wat de opgevangen en uitgezette oesters van 1973 betreft, worden deze voor het ogenblik aan 50 fr het kilogram verkocht. Van dit zelfde seizoen '73 dat een heel goed seizoen was, hoopt men op een totale afzet van één miljoen kgr. In het bedrijf klaagt men echter over het tekort aan broed- en verwaterplaatsen en ook over de afstand gelegen tussen de broed en verwaterplaatsen.